

toda paziti bo treba. Društvena beseda v čitalnici v Ljubljani zadnjo soboto je bila jako lepa in je cela tamošnja c. kr. vojaška godba sodelovala. — Stolni prošt v Gorici, msg. Jordan, je voljen v drž. zbor na mestu škofa dr. Valussija in gre bojda vendar-le tudi on v grof Hohenwarthov klub. Lahonska večina v mestnem zastopu je vzprejela za mesta. inženirja moža, ki ni inženir. Zakaj? Brž ko ne jej ima zasluge za lahonstvo. — V Tržiču na Primorju imajo kolero, v par dneh je umrlo šest ljudi, pričela je pri delavcih v bližnji tovarni. — Iz Trsta sedaj ni glasú, kakor da jim noče kolera iz mesta. Zato niso smeli ljudje na vseh svetnikov den na pokopališča. Župnik msg. Ant. Hrovatin pri sv. Antonu v Trstu je peval uno nedeljo demantino sv. mešo. Prejel je od svitlega cesarja čast ces. svetovalca. — V Pazini v Istri imajo sedaj Hrvatje v mestnem zastopu večino, doslej so bili lahoni na površju a sila grdo so se obnesli za mesto. Za to jih je zdaj ljudstvo samo vrglo iz mestne hiše. — V Zagrebu je sedaj rektor na vseučilišču dr. Fr. Vrbanić. Mož ni na strani dr. Spevca ter poudarja odločno, da je katoliška cerkev največja dobrotnica hrvaške zemlje. — V Pešti imajo osepnice in kolero ob enem. Mogoče, da madjarske napetnike spametuje vsaj nekaj ta šiba božja. — V Ostrogonu je kardinal Simor obhajal zlato sv. mešo in so mu svitli cesar sami prišli v gostje. Tako še je moral tudi kalvinec minister Tisza vgrizniti v kiselo jabelko ter iti h kat. škofu.

Vnanje države. Bolgarsko sobranje že zboruje v Trnovem, ono hoče, bodi, kar hoče, voliti kneza. Sedaj namerava voliti danskega princa Valdemara, ki je v rodu z ruskim carom. Kakor pa je podoba, ne bo nič iz tega, kajti car ne priznava temu sobranju pravice voliti kneza, javaline jim ga tedaj ne potrdi, naj si ga tudi izvolé. — Sedanja vlada se je Kaulbarsu udala ter je izpustila one častnike, ki so se bili vdeležili zarote zoper kneza Aleksandra. Kaulbars pa terja, naj se vlada kar udá ter izreče, da ni več žalostnim razmeram kos. To bi bilo seveda lepo za Rusijo, lahko bi si pa koj sama izbrala vlado — tako, ki bi plesala po goslih Kaulbarsovih. — Rusija ima že dve bojni ladiji v Varni, češ: treba ji je za varščino ruskih podanikov v bolgarskih mestih. Tudi sploh nabira vojaštvo v bližnjih pokrajinah. — Turčija ne zaupa nobeni vladi, sedaj že tudi Angliji ne ter se ne mara z njo zavezati zoper Rusijo. Najbrž čuti, da bi jo Anglija rada imela za klešče. — Srbija se drži sedaj avstrijskih rok ter se nadja več koristi od le-teh, kakor pa od ruskih. To je misel menda najbolj kralja in njegove sedanje vlade. Nasprotna stranka pa je tudi močna. — V Bukurestu je trgov. minister odstopil ter je Bratiano pre-

vzel njegove posle. Kupčijska zveza z Avstrijo se obnavlja in bode v kratkem gotova. — Nemčija pomnožuje pomorsko vojaštvo. V sedanjem proračunu zahteva minister 10 novih oklopnih topnjač z vso primerno opravo. Stroški se pa razdelé na 5 let in niso mali. — Bavarci imajo blaznega kralja Otona in se ve, da ni upanja, da ozdravi. Pravijo, da bodo ustavo izpremenili ter sedanjemu vladarju princu Luitpoldu izročilo tudi kraljevo krono. — Na Belgijskem pečajo se sedaj marljivo z delalci in kakor se kaže, bode se nekaj za nje storilo. U bogi so bili in so še v resnici delalci v tamošnjih tovarnah. — Francozi so sedaj srečno iz vseh šol rinili duhovnike. Najnovejša postava jim prepove, stopiti v šolo. No, to bode gotovo rešilo Francijo! Na vojaških šolah bodo zana-prej le častniki učili, največ kak tuj jezik sme še drug učitelj učiti. — Na južnem Francoskem, v Avignonu, v Arlesu in drugje je bila silna povodenj. Nastala je vsled gostih ploh. — V Spaniji so iz armade 1200 podčastniških služeb izbrisali, bilo jih je preveč in so redile same nezadovoljneže — ustajnike. — Italija se oborožuje, toda bolj na tihem, bil je uni čas nemški prestolonaslednik ondi in pravi se; da v zadevi ožje zveze Italije in Nemčije. Je že mogoče. Vest je lahko obema nemirna. — Da so angleški vojaki še zmirom v Egiptu, ni ljubo Turčiji, še manj pa Franciji, toda Anglija se obotavlja jih poklicati domov, češ, da ji ne pusté tega nevarne čete Mahdijevih naslednikov. Ako pa kdo reče, da jih Anglija zato ne pokliče domov, ker jih ne mara, zadene menda v črno.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dalje.)

V cerkveni zakladnici hranijo prekrasno monštranco iz čistega zlata, z dragimi kameni obsejano, katera je menda poldrugi meter visoka. Kakor smo izvedeli, je dar francoskih in španskih gospá. Rajni sv. oče Pij IX. so darovali drag z biseri okinčani križ, v katerem se časti kos križa Kristusovega in pa zlato rožo. Mene je še posebno zanimala mala monštranca, v kateri se hrani majhna izrezljana podoba lourdeske Matere božje. Nek umetnik je namreč tisti kos ščipka, na katerem je Marijina noga stala, vzel in je z veliko potrpežljivostjo in z odlično umetnostjo iz njega izrezljal lično podobico Matere božje, ki je komaj en palec visoka.

Ob desetih je bila doli pri votlini česka pridiga. Govorili so prav pristréno g. Bezstarosti, župnik iz Budišave na Moravskem; mi Slovenci smo njihovo česko besedo skorej do do-

brega razumeli. Ob edenajstih je bila potem velika škofovska meša, katero so služili nadškof Cagliarski Berchiolla. Popoldne je bila po slovesnih večernicah v cerkvi nemška pridiga. Naprej so stopili g. Jožef Koch, stolni pridigar na Dunaju. Rekli so: „Zdaj mi je tako pri srcu, kakor bi mi vsi dozdej na tujem bili, in smo se zdaj vrnili domú k svoji ljubi dobri materi. Meni je bilo včeraj, ko smo vstopili v ta Marijin tempelj, pri srcu, kakor bi se nas bila Mati božja že dolgo nadjala ter nas težko pričakovala, kakor bi nam bila z neizrekljivo ljubeznjivostjo in z razprostrtima rokama nasproti prišla, da nas v svoje naročje sprejme ter s prisrčnim ljubkanjem razveseli. Na prvi pozdrav, s katerim smo jo pozdravili, se mi je zdelo, da je tudi ona nam odzdravljala, rekši: Bodite mi tisočkrat pozdravljeni, ljubi moji otroci! Dolgo sem se vas veselila, vendar ste enkrat prišli, — srečno mi došli!“

Ob petih se komaj nagledamo lepe procesije, katero Lourdesčani vsako leto na ta praznik napravijo. Najprvi šli šolarji, dečki in deklice, lepo po dva in po dve, in sicer tako, da je šel eden na enem robu ceste, drugi na drugem, a cesta je bila prosta. Na sredi ceste so šli samo tisti dečki in tiste deklice, ki so pesem navzdigale, vsi drugi so se pa odpevali. Za šolarji so šli v ravno tako lepem redu fantje in dekleta, vsa gologlava in lepo belo oblečena in z modrimi pasi opasana — sami Marijini otroci. Nekatera so imela tako jarne glase, da nič lepšega. Najpridniša nosijo podobo lourdeske Matere božje. Za mladino se vrstijo možje in žene s plapolajočimi banderami in potem gredo duhovniki. Skrajni so pa bili godeci, sami domači fantje, ki so izvrstno godli. Res pobožno veselje, katerega je Marija gotovo vesela. Krščanski slovenski fantje, to vam je pravi bal, tukaj mošnja in dobro ime ne trpita, — krščanska slovenska dekleta, to vam je prava muzika, na kateri se bela obleka ne zamaže in vest ne obteži! Je-li res ali ne?

Ko se je zmračilo, smo duhovniki oblekli roket in štolo ter se podali k votlini. Tukaj nas čaka vse polno ljudstva. Ko zmolimo lavretanske litanije in rožni venec, se začne rimska procesija. Slovenci dobro vedó, kaj je to — rimska procesija. To vam je bil velikanski in veličasten prizor, da se ga okó ni moglo nagledati! Najnaprej gre do tri sto duhovnikov, vsi z gorečimi svečami, za njimi se uvrstijo možje in žene, ne samo naši, ampak romarji iz vseh vetrov. Procesije ni bilo nikdar ne konca ne kraja, več tisuč romarjev se je procesije udeležilo. Toliko luči je v noči lesketalo, kakor bi se danes drobne zvezdice iz nebes na zemljo preselile ter se okoli masabielske pečine razvrstile, kakor bi kos nebes padel na zemljo;

toda že ne bode res, ker jih prav nič ne manjka. Srce mi je radosti kar igralo! Zdaj zadoni lourdeska Marijina pesen v raznih jezikih. Ko gremo na vkreber proti cerkvi, se nad menoj razlega pesen in ravno tako pod menoj odmeva; tedaj tudi jaz povzdignem glas in na vse grlo zapojem: „Ave-ave Marija! Zdrava Marija!“ Nekega starega gospoda dekana iz Poljskega je ta prizor tako ganil, da so mi rekli: gospod, jaz od veselja ne morem ne moliti ne peti, jaz se moram jokati. Meni pa je bila na mislih Marijina preroška beseda: „Glej, odsehnal me bodo poveličevali vsi narodi!“ Romarjem se oči kar svetijo, lica kar gorijo veselja. — Pozno že se podam počivat, toda nisem si nič prav počini, ker celo noč se mi je sanjalo, da svetim in s procesijo hodim. (Dalje prih.)

Smešnica 44. Sodnik: „Povej, odkod si ovco priženil?“ Zatoženec: „Od nikod, saj še nisem oženjen.“ Sodnik: „Saj te tudi ne vprašam za ženo, samo za ovco, ki so jo pri tebi našli. Odkod si jo torej priženil?“ Zatoženec: „Moj Bog, od kod neki, saj sem že rekel, da se še nisem oženil!“ Sodnik: „Ali vam je trdovratnež to. Prižene si ovco v hlev, pa ne prizna, da ni njegova!“ Zatoženec: „Á tako, g. sodnik, vi mislite, od kod sem ovco prignal? No, s pašnika. Smilila se mi je, ker je bila čredo igrešila.“

Razne stvari.

(Za šolo.) Svitli cesar je občini Lopasica podaril 100 goldinarjev za popravljanje ljudske šole.

(Potrošek.) Dijaška kuhinja na Ptujju je imela meseca oktobra t. l. 73 gl. 50 kr. stroška ter je ubogim dijakom razdelila 490 porcij. Slovenci, podpirajte to človekoljubno podjetje!

(Nezvestoba.) Kancelist pri c. kr. dež. g. Mat. Zöhrer, v Celju jo je zadnji petek sam popihal iz Celja. Mož je bil v letu 1879 in 1880 nekaj sirotinskih denarjev po krivem vzdignil ter jih za-se porabil. Sedaj so mu prišli na sled, ko so nove knjige sestavljali.

(Zaupnica.) Tako poslala je Šmartinska občina iz Rožne doline svojemu dežel. in drž. poslancu g. Mihaelu Vošnjaku, posebno za to, ker je letos v dežel. zboru v Gradcu dosegel, da se šolske občine, ki morajo svoja šolska poslopja razširjati, ne privijajo več tako, kakor se je to poprej godilo.

(Tat na pošti.) Poštnemu hlapcu v Rottenmannu je bila mošnja z 1015 fl. znišla. Na srečo pa je sum na pravega tata zadel ter so ga ujeli še z vsem denarjem.

(Redka prikazen.) Dne 2. novembra našli so v vrtu g. Dvoršaka v koroški ulici v Mariboru živega brošča.